Kung, Chen och jag bodde i vårt vanliga tält, Chia Kwei, Djomtja och Li i sitt kökstält. Jag hade givit Yew fem dagar; på kvällen den 21 november skulle han sålunda vara tillbaka medförande Georg och 600 gallons bensin på den lastbil, som alltid gick under namnet Edsel. Han hade fått post och telegram med sig att avsända från Anhsi och skulle bringa oss nyheter från den yttre världen. Vad kunde inte allt ha hänt under vår frånvaro! Kanske order anlänt att vi oförtövat måste återvända till Nanking och kanske den nya väg till Lop-bassängen vi sökt efter därför skulle förbli lika okänd som förut.

Kung, Chen och jag gingo tillbaka till vårt tält, där en brasa sprakade och knäppte i kaminen. Som vanligt studera vi kartorna och beräkna avstånden. Sedan tar jag plats i personbilen för att skriva och läsa. Jag är omgiven av ödemarkens högtidliga tystnad och underbara stillhet. Blott en svag sunnanvind kommer de små svenska och kinesiska flaggorna på bilen att snärta och smälla. På alla håll utbreder sig ett terra incognita. Här har aldrig en europé satt sin fot. Åt väster sträcker sig endast vår egen route 11 mil till den sandbarriär Ghaschun-gobi rest i vår väg. Sanden hade besegrat oss, en ny framstöt måste göras söder därom och *den* måste lyckas. Här skulle en av de sista vita fläckarna på Centralasiens karta korsas. Ingen har varit här förut. Inte ens rövarbanden dra sig längre tillbaka än till Lo-t'o-ching. I väster, där horisonten sträcker sin jämna linje mellan kullarna tyckes en port stå öppen till det okända landet. Från den punkt där